

Tandori Dezső

Az én Gergely-naptáram

Évek. A konzisztencia éve, 2005

1.

Ha másutt „gödelező gyakorlatokról” szóltunk, tettük ezt semmiképp sem Gödel anorexia-féléje, netán meghibbanása okán, s azért sem, mert a 20. sz. sokak szerint alapvető matematikusa (ahogy Cantor így a 19. sz.-é lett volna!) második nemteljességi tételével oly igen matematikailag került volna közel értésünkhöz-szívünkhöz; bocsánat, szívünkhöz már nagyon is. De lássuk.

Azt mondja ez a bizonyos tétel, hogy ha egy rendszer konzisztens, ezt a konzisztenciáját nem bizonyíthatja, mert ha bizonyíthatja, ezzel már nem konzisztens. Ezt még a rövid ismertetésekből sem tudom levezetni magamnak, de hát ez matematika, maradok ennyiben. Viszont igen sugallatosan tetszik a dolog, s így jön – így jött –, hogy most itt tartok: Ha érdemben konzisztens vagy (mint szellemi létező, mint író, mint ember stb.), s ezt úgy értem, ha belül hiánytalan összefüggést alkotsz, érdemben hibátlant (apró anomáliáktól eltekintve? vagy sem?), ezt nem értetheted meg a világgal. Mert ha világnak szóló (megértető) eszközeid volnának, már benned lenne ekképp a világ, s a világ nem konzisztens, a világ tökéletlen, tehát magad sem lennél konzisztens, hibátlan stb. Ergo marad, hogy ha konzisztens vagy, azt, amiben az vagy (amivel), a világgal nem értetheted meg. Ez erősen különbözik a pszichológiai kibeszélhetetlen Én-től, mondanom sem kell.

De így igen bizarr változatok adódnak. Állíthatja egy rendszer, valaki, hogy őt a világ nem érti, miközben ő maga nem konzisztens, ennek ellenére sem az. Felpanaszolhatja már, hogy őt tévesen értik (félreértik). Kialakulhat eleve a „megértenek-e engem vagy sem” szempontja, méghozzá mint alapvető szempont. Így nem marad konzisztenciacentrikus a dolog, hanem már következményközpontú lesz: akár feledésbe is merülhet, hogy konzisztenciáról volt szó induláskor, s csak a sikertörténet-kudarcelszervenedés kérdései maradnak. Ki-ki azt mond, amit akar. Ki-ki (mint világ) azt utasít el, amit óhajt.

Konzisztenciám része: a „forró, csöndes, magányos” délutánok sora (minél többje, ó!) – s ilyenkor főleg tesztek-veszek, rakodok, könyveket, szekrényemben az aktuális ruhadarabokat (az épp használt 8–10 alsónadrágot, 6–7 trikót, 2–3 pizsamadrágot, zsebkendőim tömegét, öveket, sálakat, boxersortokat (Totyi ve-

(A cím értelmét lásd korábban)

rébkém is, akár többi madarunk, ezekben a fehér rövidnadrágokban szokta meg figurámat). Mióta anorexiát el nem érve ugyan, alaposan visszafogytam kedveltebb súlyom „felé”, még szabadabb szívvel rakodok így. De könyvekkel is bíbelődöm. (Olvasok is, urambocsá. „Te olvasol? Ritka eset”, hallottam fordító kolégámtól a minap.) Ellenben főleg nézegetem a könyveimet.

Most az íróéletrajzok rororo-sorozatának (német kiadványok) szemlézése zajlott épp. S így gondoltam, csupa kedvelt szerzőm életrajzi kötetének gerincét, kötetek gerinc-sorát nézve: az irodalom is szatócosság. Nem a piaci szempontból csupán. Eleve a szellem mint érték, már szatócosság, piac (legföljebb a szellem piaca, nem az újkapitalista magyar, a bonyolultabb egyensúlyú német, angol etc.).

Ami már érték, megette a fene. Nem igazi.

Nem azt mondom ezzel, hogy külön-külön Doderert, Poe-t, Rilkét, Kleet, Rimbaud-t, Woolfot, Hemingwayt (ah, Fitzgerald nincs a sorozatban, nincs Waugh, Greene, Green, Mauriac, Bernanos), de van Stevenson, Chandler stb. Van vagy huszonöt ilyen könyvem. Lelkes összevásárlások eredményei. Wilde, Beckett atc. Mennyit olvastam őket, mily haszonnal, akár bécsi magányban, akár még egyetemista koromban itthon. S most egyszerre a Salinger Teddyjének „a-tudás-mit-sem-ér” szofizmusa, relativizmusa, abszolutizmusa, a zenóni geometria-matek irodalomba-művészetre való átmásolósdiája ér utol (pontosan fogalmazok, ugye? anorex józansággal az ivás, az emberi érintkezés, az utazás stb. dolgaiban, s főleg napi étrend-kiegészítőimre költvén, ezek szedését is rendrakásként gyakorolván, mellesleg ital mellett is tömérdeket s nagy minőséggel dolgoztam, Virginia Woolf regényei, Poe, Wilde, Parzival, ifjúsági munkák angolból, németből, abszurdok és fantáziás könyvek, de a fogyás, minimalizálódás mindennél fontosabb s többet is ér – ha Totyi madárkám életét, a házi kártyabajnokság két ligáját, az itthoniak egészségét leszámítom – bárminél).

Igen, gyanúba foghatom magamat, hogy ez a zenóni „nincs meg a legkisebb indulási egység, az első racionális töredék, tört” áraszt el lehetetlenség-hatásával, s így (ennyit azért legalább elmondhatok) tagadás, értékkifogásolás, relativizálás *nélkül* érzékelem (Faust? nem!) teljes hiábavalóságnak a szellem dolga-it, bármi ilyen elérhetőséget, állítólagos eredményt. Jó, jó, de sikertörténet a kudarc is, nincs lehetőség, hogy a már megtagadott értékű materiális világból valami szellemibe léphessünk, más konstrukciókba; azokon is a titkos vízjel terjengetése „rág”, semmisek, mert legátszellemültebb, elvont és filozofikus, művészeti valójukban is... nem cél-, hanem oktermékek... meg fordítva. Harmadik: NO.

2.

A viccet bliccnek tekintem, elbliccelésnek, lenézem a viccet – ahogy általában gőgös is lettem nagy titkon, de hát konzisztenciareményem az oka. Mit mondok bármit? Magamat is megvetem érte, hogy egyáltalán írok. A világnak? Épp konzisztenciámat nem értethetem meg, ha igazi. Valami másodlagosat akkor? De még a „mit szedsz annyi...” – „miért nem utazol legalább Bécs...” – „miért ez a...” mondásokat se bírom jól elviselni. Meg a piaci „ne számítson többre, sajnos, 2005-ben sem” – miközben munkatársaim kórusa harsog: „új év, több honorárium!” Aztán van, ahol így van, van, ahol marad minden a régi. Mondom, a

világ nem a konzisztencia világa. S a gyakorlati élet konzisztenciáját – mi kéne ahhoz, mennyi? de egy alkat kéne, ami nem az én alkatom – nem engedhetem meg magamnak. Így gyakorlati életem állandóan inkonzisztens, s nekem hasadtság nélkül kell viselnem-élnem azt a minimum kettősséget, hogy „valami” meg, a szellemi állag, az egzisztenciaállag (anorexiztencializmus, erről sokat írtam is már) konzisztens.

Ergo, mert a viccről ez a rossz véleményem van, nem is mondom:

Szövődnek pedig mind e gondolatok 2005-nek első januári napján! Jól kezdődik.

Hanem én nem gondolatokról beszéltem itt. Hanem érületről. S az érület, ha konzisztens, ha nem, egy másik olyan valami, amit racionálisan megérteni nem is lehet. Aha, az említett csalási lehetőség. Nem lehet úgyse megértetni? Hát se konzisztenciánkat, se érületünket ne akarjuk megértetni. Az érületet hagyom, más ügy. De a konzisztenciának elemi összetevője, hogy mások (a világ) részéről megértésre vágnak. Csakhogy ez épp konzisztencialényege okán lehetetlen. Ergo, mégse konzisztens a konzisztencia? A világ iránti vágya elintézhető-e azzal a „kis anomália fok”-kal, melyet megengedtem. Jó, nem engedem meg! Akkor a konzisztencia, ha tényleges világvágy él benne, maradhat konzisztencia, de a legfurább dolgok egyike, az elkárhozott dolgok elkárhozottja – a világon!

3.

Ezt, mert nem vics, kénytelenek vagyunk ennyiben hagyni, s megígérni, amit másutt írtunk, itt nem faragjuk, ellenben igyekszünk eleget tenni egy nemes igyekezetnek: ismertetni a legutóbbi ilyen írások óta összegyűlt jegyzeteinket, hogy utána tiszta lappal vágassunk továbbiakba – vagy tartsunk szünetet (amit mi magunk kívánunk alkalmasint a leginkább, s ha érületünk is ezt óhajtana...?)

Innen: jegyzetek.

4.

A körülvevő (zenének nevezett) zajvilág, a gajdesz. Kérdezem feleségemet: vajon ennek a fekete-gajdesznek, a sok-sok lemeznek, klipnek alapos létjogosultsága van-e? Biztos, de mi igazolja, mi adja? Kell mégis, a néger életre, bocsánat, ez csak nyelvi eszköz, a fekete léleknek az, hogy mintha minálunk a fonóban a kántáló asszonyok ilyen esetlegességeit fölvennék, aztán világszerte terjesztésre kerülnének? Magam talán éppily esetlegességeként kívánom a magányos, rakodós, jól bedurrantott cserépkályha melletti magányt, ez az én „néger életem”, s nem kívánom publikációját, mert konzisztens, nem esetleges.

És ezért irigykedem is, egyfelől, a környezetzajokra (ők sikeresek!), ezért vemtem meg s utálok „őket”; és a „mi” írónk ezért piactörténetek csupán (nekem ma), mert kilépnek az abszolútumból, ami a jeltelenség. De ha megnézzük, nekem is kell valami háttér (hátt teremnek lennie már eleve, hogy manapság itt irodalommal foglalkozni bírassak!), amelynek előterében itt ez a lakás, ez a kályha, ez a csend (már Totyi is alszik, feleségem és kutyánk nincs velem akkor azonos térben), és ez maga az öröklét.

Hiába, hogy rettenetes derék- és hasfalrándulásom pokolkínokkal gyötör. Egyrészt mazochizmussal (de jó, hogy fáj! hajtogatom), másrészt reménnyel (talán nincs maradandó sérülés, talán múlik, talán a gépelés – az ilyen bajok halála! – sem árt neki), ki lehet bírni.

A konzisztencia furcsa belső ellentmondása: amit írok, csakis konzisztenciámból, legigazabb lényemből, lényegem folytán stb. írom, írhatom. De akkor a világ nem tudja „befogadni”, igaz? Ráadásul kockáztatom, hogy éjszakára alvás-képtelenségig fájni fog egy sor mindenem. Ennyire bízom... az észben? Az Ibuprofenben stb.? Mindenesetre írok, írom ezt.

5.

Azt ne higgyük, hogy a lényegét – na ja – nem mondtam el már eddig is, sokszorosan is. De, elmondtam. Jöjjenek a jegyzetek, el akarom hajigálni papírjaikat. Jó lenne nem sokat szépítgetni. Írni, mintha gondos kezek már halálom után dolgoznák fel a matériát, s ugyan mi mást tehetnének: másolnának. Ami engem illet, most azonban hamar: szedek étrend-kiegészítőt meg bélmegmozgatót. Ülő foglalkozásom, meg hogy nem is tornászom (majd ha a hasfal rendben lesz!), a fogyást nem éppen segíti (megérthetetlen! ismét feketelelki gajdesz szól Totyitól, ő hallgatja, csukott ajtó mögött másik szobánkban, ezt a rádióadást, kiabál rá, uralkodik felette... ám ezt másutt elmondtam már). A jegyzeteket ide! Vagy nem fogok jegyzetelni. Önellentmondás is!

(Nem teszek idézőjelbe globálisan semmit, csak ami jegyzeteimen belül eleve idézőjeles.)

(Kint jégszkekrényrámolás folyik, jégtelenítés, házi újév napi élet, na.)

(Totyitól a gajdesz.)

(A magam részéről: a konzisztencia révén érzett reménytelenség. De a fene enné meg, tessék írnom, azért még!)

6.

A konzisztencia kollidál is. A jégszkekrény-takarítással, a feketelelki minden napokkal (mert ezekben az esetlegességet még közbegajdolásokkal tarkított zeneszámokban, rájövök, a fekete élet mindennapjai zajlanak, idegen élet jön be a lakásomba; a lejégtelenítéssel, bár hát hogy épp most... jó, én meg épp most írok... mégis a magunk élete zajlik, nem vitás) ütközik a konzisztencia, a belső állag, mely leginkább enyém, s állítólag hibátlan, összefüggő, idegen anyagot nem tartalmaz magában s nem tűr. De hogy a felszíne is ilyen „érzékeny”? Nem esőlepergető stb.

Az úgynevezett zenék baja, hogy esetlegesek, életsorjáztatók, futószalagosak. A megcsinált műanyag zenék baja meg az, hogy megcsinált műanyag zenék, olcsó hatásokat ismételtetnek drága technikai eszközökkel, nagy külső felkészültséggel a léggömbhámozódást adják.

Jegyzetek: Nem csak a léleke nagyságának evidenciái kimondhatatlanok (Gödel). Pardon, mondom most, mert még éle. De például ilyen a „Bécs-Budapest, Budapest-Bécs” nekem lehetetlen. Felkelni rendhagyó időpontban, igyekvés és vágy látszatába kerülni, fülkében idegen betülőktől rettegni, mikor itt

„Pesten” a legteljesebb magányt próbálom élni, nem találkozom stb., akkor ott egy X v. Y dumáljon velem, X és Y dumálását hallgassam? Egy idegen térben üljek, mely nem a szobám, a lakásom stb.? Derekas érvek. Csak megmagyarázhatatlanok. Nem érzületjellegük okán. Hanem mert konzisztens érzületek ezek, nagyobb rendszer részei, hibátlanságból szakítódnak ki, ha magyaráznám őket. Mondjam el, hogy Zenón alapján a pont, a kiindulópont sem hozható létre? Köz-helyek jönnek: amíg volt lendületed, késztetésed, utaztál. Ez „igaz”. De a konzisztencia nem igazság kérdése.

Most megfájdul amúgy is égő hasi régióm. Leállok.

7.

De ez a jegyzetek-dolgozatba-fogása is lejégtelenítés! Kinyírni a jegyzeteket! Rajzoltam ilyet

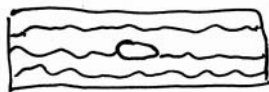

Ez a köz: tkp. nincs. Ld. Zenón. Nem határozható meg, mekkora. Vagy csak esetlegesen. Mi fér ebbe a mégis létező „köz”-be? Pontok, vonalak és közök etc. vannak a világban, igenis vannak. De csak erőhatalmilag. Önmaguk létszerű erőhatalma folytán. Azért vannak, mert adva vannak. De nem vonakodhatunk beismerni: megfejtésük nincs. Nem érvényes rájuk semmilyen számszerűség. Ők nem – konzisztenciák? Ez nagy szofizmus, csúsztatás. Talán. Talán igaz.

Hérakleitosz jele nálam ez volt:

De most ez mi? A szintező!

Csak itt a buborék a Hérakleitosz. Vagy esetleg egy „fölköttes Héri”?

Vagy Héri konzisztenciafogyatéka a szintezőbuborék? Ha Hérakleitosz (a semmi kétszer nem ugyanaz) konzisztens (nem azonos a „konzekvens”-sel! csak majdnem), nem jöhet szóba szintezés sem. Ha szintezés nem, akkor más ilyen mechanikai művelet miért jöhetne létre Héri-alapon?

Tehát Hérakleitosz önmaga konzisztenciájába fordul (száműződik) vissza. Szintezés, statika, építés stb. mind-mind csak önkényuralmi tényező, önhatalmi. Van, mert van. Nem érvényes rá a hérakleitoszi tétel stb., de Doderer se, Poe se etc. Akkor világos, hogy ezek a szellemiségek, önértékek – valóban szellemi térbe záródnak vissza, ott piacnál rosszabban maguk árucikkei, sikertörténetei. Ők is önhatalmúlag léteznek. Ki hitte, hogy Rimbaud, Musil stb. atomizálódott önhatalmi erőszak-tényező lesz? Magam azonban más (rendszereszerű) rendszerben, semmiféle rendszerben nem bírom látni őket. Kafka, Virginia etc. és az utca vonalvezetése, a káposzta és ára, a büfé, a János bácsi vagy a Schorshci: erőszak-hatalmi létezésformák. Nem jöhettek létre semmiféle elv, törvényszerűség alapján. A paraszt durván vetett (vagy finoman), a faterjuk megdugta a muterjüket (nem részletezem). De mivel a pont sem létezhetik, nem az, hogy két pont közt bármi, káposzta, Hansi, hányás, áldáshozó tárgy sincs a butikban (s az sincs).

Fehérek gajdolnak most odaátról. A gajdesz: mintha ezek a kis perszónák, ifjabb vagy vénebb jakhecek is rájöttek volna, hogy a világnak semmi köze a konzisztenciához, tehát – újabb visszaélés – a világ meg se próbál konzisztens lenni. Gajdol, ha van rá piaca.

Miért kellene bármit bonyolultabban? Fogják a pénzüket – és folytatják. Én meg?

A pofavágáshoz még nagyobb pofa kell, mint a pofázáshoz. Némán a szabadság nagyobb, ezért!

Anerox TD, önfogyógyász!

Emberanorexia – antikannibalizmus, persze.

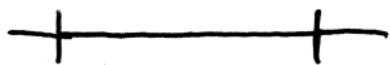
Az evidencia oké a dologmélyeken, de kellene csend kell. A többi esetleges és elenyésző. A csend elűzésével akar örökélet hazudni magának a legprimitívebb emberiség is.

Van-e az is, hogy már csak a magam dolgát bírom el, s mert azt se, ez még erkölcsi erővel is felruház, hogy másokét végképp ne?

(Akadnak egészen szimpla, érületi feljegyzések is.)

Nem tudok az életemről se semmit, tehát másokról végképp nem lehet másféle regényt írni, mint hogy tudni sem tudok semmit, mégis konzisztensen történnek a dolgok. Ez a „nem tudok az életemről semmit” a még további konzisztencia feltételezése, érületi.

Ez

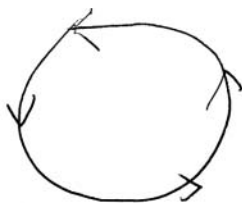

(Még mindig maximum ehhez,
a mozgásban-feltételezethez
képest!)

Ez is:

Tehát végképp mi? Így nem tudok az életemről etc.

Hiába zár kört, az anyag nem tiszta (hanyagul rajzoltam, de nem krumpliként is u. a.). Csak a kezelési mód lehet az. Csak a „regény” konzisztens. Ennyiben *nem* tükrözi utunkat.

Konzisztenciám: nem utam. Forró, csendes, magányos délutánom. Pont, melyet elhiszek, illetve szelíd erőszakkal létezhet. Hagyom.

Ugye, kifejtettem: nem bizonyíthatom konzisztenciámat a világnak, mert a világ csak világi eszközöket/ből ért. S akkor konzisztenciámnak vége. Mire jó ez a te konzisztenciád? – kérdi aktualizálón a mindennapokban élő, mégis így-úgy szellemi barátom. (A „mégis így-úgy szellemi” ember ma az, aki legalább kételemek, tagadások erejéig foglalkozik evidenciáinkkal!)

A többiek? A többiek. Az abszolút-csak-világ ők.

8.

Persze, hogy nem akarok konzisztensen együttlenni senkivel. (Nincs is olyan?) Ha feldolgozott papírjaimat is ki akarom dobni a szemébe, ne legyenek velük együtt percig se tovább. Csak kint eleve rakodás folyik... stb.

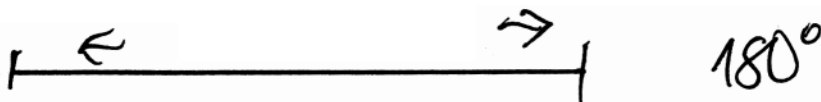
Mennyi jegyzet jön még? Milyen henye dolgok! Szinte semmi nem témám, sajnos, amiről irodalmi emberekkel is beszélgethetnék. (Nem egészen igaz, írom most.) De: az alsónadrág-rakodást nem mesélhetem folyton. Félreértenék. Nekem nem „egy ember” ér annyit, mint az ilyen rakodás. Kapcsolatom, sajnos, az nem ér többet. Ahogy én – vegyük a legrosszabbul – kapcsolatra képes vagyok. De így nem vagyok képes inni se, semmit a magam kedvére tenni se.

Hogyan mondhatnám el, Totyi életét hányszor mentettem meg? „Mikrovilág”, hallom a kiáltást.

Már egy beszélgetés erejéig sem tudok alapfogalmaimból kizökkenni. Pl. az ajtó-nem-nyitás, nincs-telefon stb. Bánat, csüggedés fog el minden érintkezés után. Hiába, hogy jó volt a beszélgetés, szükséges volt. Megvertnek érzem magam utána. Magamat hibáztatom kétszeresen is így. (Logikus.)

Az út valamely pontig: végképp nem magyarázható. Nekem pedig mentegőtőzésem is ez lenne. Hogy „mégis”, akkor!

Az „egyenes ember”

önmaga számára a legnagyobb borzalom. És megfoghatatlan a 180°-os különbség. Mert honnan számítva?

9.

Ez egész jó lesz, emlékszem:

ha állapotaink intenzívek voltak, ma átélhetetlenek. Ergi ha A, B, C intenzív volt, igazi, B-ből A, c-ből B és A nem élhető át már ilyennek. Becsületszóra hiszünk csak magunknak is. De így mintha én magam nem is lennék konzisztens.

Ha mással beszélsz, eleve érzed (így), hogy le van maradva maga az érdemi lehetőség! Hiszen ha intenzív „A” vagy, s a beszélgetési helyzet „B”, hiába intenzív és jó ez a „B”, üres marad, mert az „A”-ról te jobbat tudsz, mint amit ehhez a „B” helyzethez felidézhetsz belőle. Eleve meg vagy verve. Nem érdeked az érintkezés, a beszélgetés!!!

Tkp. miért is csinállok mindent, bármit? Ha Totyi halálával ekkora a fenyegetés, hogy az nekem is „végem”? (Lerajzolható!)

Borzalmas boldogság nem inni. Hát nem érintkezni? Olyan nincs. Az a boldogság nem adatik meg.

Élj, Totyi, élj! S különben csend és magány.

Ez se volt rossz:

Költözsem el innen? E városból? A Földről? Csak mert nem érintkezem? (Tegyük fel, sikerülne ez utóbbi.) De ha már nem költözhetem el, legalább ne kelljen érintkezniem! (Szép ördöglakat.)

Valamint: Bécsbe legalább külön el kell(ene) mennem, hogy ott ne (se) érintkezzem senkivel. Elég ennyi: épp csak nem utazom oda, s a reláció sincs. A kérdés sincs. Kérdés mindig akkor van Béccsel, banánültetvényel, óceánméréssel, lukurpugondárral, prackóval kapcsolatban, ha Bécs, banánültetvény, óceánmérés, lukurpugondár, prackó „előjön”!

Saját ügyvezetőm is vagyok. Csak azt nem tudom, kié! (Régimódi, de nem a legrosszabb.)

A fausti? Bár maradhatna így! Forró magányos délutánok, rámolások, pár medvefej megsimogatása, elkészítés éjszakára Totyitól!

Csak ez lenne.

Furcsa az évek száma! Ha a tűzoltóautó alá kerültem volna, máris nem éltem annyit, mint állítólag korán halt anyám.

Késő már a média, a szereplés. Vagy örökké kéne a vízcsapból folyni, de akkor – víznek lenni. Íróként minden túl sok, mert már kevés.

Furcsák a régi évszámok, könyvekben. Ó, az akkor volt, abban a Londonban? Mikor itt és itt laktam? Akkor telefonáltak utánam Pestről, kéne venni egy könyvet, lehetne fordítani? S már szállodaszobámban, mert 1997 teléig írógépem mindig velem volt Londonban, neki is láttam.

Ó, volt, hogy „Londoni Tandori”-t (na ja!) forgattunk, loviztam és 200 fontot nyertem a végén (600-ra felvihettem volna egy húzásra, de gyáva voltam, altiszt!), magyar népmeséket fordítottam a Grimmnek németre, ráadásul Londont jártam, anyagot gyűjtöttem írásokhoz, megvoltam. Nem ittam eleinte. De később igen. Vásároltam More cigarettát. Tegnap itt Budán is, a volt Ver-

peléti úton. Megnyílik újra Karinthyék Hadik-kávéháza. Én még vettem ott nemrég egy pár cipőt, cipőbolt volt. Járhattok mívészcaféba! Ezt mondom kávéházas barátomnak, nem nagyon találkozgatunk. Én a cipőmben fogok egyszer elmenni az új Hadik előtt. De a borozóba se megyek be mellette, nem engedek fogadalmamból. Egy pohárral nem lehet inni. Mint az alkoholisták, így vagyok ezzel. Nem alkoholista voltam. Világsehogyista. Még rosszabb. Kellett a cselekvés,

a társaság,
a lendület.

Most az utcán csak vonszolódom. Ha táskám nehéz, hasam fáj, olyan vagyok a vánszorgással, mint egy részeg, kellemetlen jelenség. Két pohár után már délcegen járnék. De nem. Nem az utca az élet.

Ne szóljon, ne érjen hozzám senki NO. Ne beszéljünk meg fix időt! (Hú, erős hangulatban lehettem.)

Hol a határ, hogy minden „mások”, másság elfogadását meguntam? Túl sokat alkalmazkodtam mint fordító is! (Logikus.) Másmilyen emberek közt éltem. Szabadságomhoz ragaszkodnék.

Fontoskodásokhoz vezetne az orvoshoz menés e bajommal – bordarepedésre, rándulásra –, legföljebb sok vizsgálat után mondanák a SEMMI-t. Ld. fix idő. Nem! Orvosanorex is vagyok. Érdekes, kaja a legkevésbé ilyen. Eszegetek azért.

Sors, mi a sors? Minap a sorsról kellett írnom. Nem evidencia. A konzisztencia sem evidencia. Mert ha az (a világnak lehet csak az), már vagy nem az, vagy másodlagos evidencia csak. Elsődleges evidencia akkor, ha kifejezni sem akarom. De akkor a konzisztencia fölös megduplázása. Evidencia csak másodlagos van. („Már mondtad!”)

Harcok, háborúk. Mondható-e, egyetlen kínhalál sem érte meg a nemes célokat? Jó, de mások kínhalála, vigyázat!

„Te egy olyan helyes ember vagy. Külön kedves is vagy hozzám. Csak miért nem tudsz rólam semmit? Kihez vagy ilyen, kivel? Itt a baj.”

Kettőnknek nincs, nem lehet konzisztenciája. Szeretőknak se, 40 éves ismerősöknek, házasoknak se. Közös dolgaik vannak, érdekeik, szeretet lehet, konzisztencia nincs. A konzisztencia a végső magány. (Nagyot mondtam.)

Felette vagyok az otléti kötelmeknek? Nem. Eleve nem vagyok semmi „felett”, mert hibáztam, ha otlét van, eleve. Nekem, otlétem.

Ha hírek (világ, pályatársak) egyáltalán fennforognak, nem vagyok konzisztens. Ha pedig az maradok, de valaki belém zavar ezekkel, nagyon nem szép tőle. A világ mégis ezt teszi.

Már nem akartam úgy, mint „az atyák”. De a „számítógépes világot” se. Rohanvást távolodunk, a világ meg én. Nincs „Te meg a világ”.

A hashúzódás éji fájásai: néha mint egy fatönk, ébrednek fel. Akkora, alaktalan fájás. Rohadjak meg, mondom, mert már a mazochizmus sem segít. Vessz meg, te rohadék, mondom magamnak.

Nem a másik ember megléte a baj. A másik ember még jó is, jobb nálam. Rettenetes tautológia azonban, hogy külön is meg kell élnem őt, ha nem Semmiért. Egészen van. S nekem ez nem is kellhet. Hát a Másik utolsó lehetőségét is elve-

tem, amit Szabó Lőrinc (talán) még megtartott. Bármiért Sehogy! Hahaha. Ez vagyok én.

10.

Otthonosság érzése: bár maradnak még jegyzetek feldolgozatlanul, közeledem a „forrásom = 16 flekk”-hez. S ez nekem fontos, ez otthonos. „Véleményeim” – ah, már beszélgetés lesz belőlük. – Nem túl érdekes, nem túl különös, ne is legyen az, amit írok. Jó. De fényét az érdektelenség is elveszi. Ha nem is olvassák el. Repülőgépről ne lássam légi képeket, ne repüljek. Itthon unom ugyan a várost, de itt dolgozom, itt a Totyi verébkém, itt a kártyabajnokság, itt rakodom csendes, forró, magányos délutánokon. Ez konzisztens, a szó gyarló értelmezésében. – Múzenék szólnak. Én láttam 1988-ban az elszánt, sértett kisliba Kylie Minogue-ot. Tudtam, ez a perszónácska nem fogja hagyni magát. Jól megöregedett, de műanyag külleme és teljes önazonossága van. Hiába, hogy Nick Cave-vel lépett fel. Szegény Nick Cave, akkor. Vagy tették egyszer-kétszer, jól? Nekem senki nem kell!!! A szeretés sem konzisztencia a Másik miatt!

A nagyobb földi összefüggés jó csak, ha kicsi is. Nem a légi kép. Londonról, Párizsról, Köln kapcsán, Bécs által számos képem van. S még vagy 60–70 város, több. De csak egyszer voltam Afrikában, és semmi más kontinensen soha. Vices, hogy angol könyveket főleg Ausztráliából kapok! Namíbia lenne bizarrabb, például. – Itt vannak medvéim is, de mennyire! Több százan. Dömiék. Velük is foglalkozom. Kilós boltban találtam egy igazi ausztrál koalát, amilyen a Bill stb., akiket Sydney mellől küldtek, anno. – Ahhoz, hogy ne (menjek el itthonról, senki se kell itthon. Ahhoz, hogy ne) találkozzam senkivel, senki nem kell. A város azért – hogy unjam: kell. – Beugrik: „A legkisebb távolság egy pont KÖZT.” Egy épp annyi, hogy „között” van. De így nem hozható létre a pont sem. Ergo? A mondást ez teszi abszurdá. Na ugye. A szereplés ellentéte az abszolút senki se. Ez a konzisztencia!